

Sygn. akt V CZ 123/06

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Irena Gromska-Szuster

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi M.L.

o wznowienie postępowania w sprawie

z powództwa T.R.

przeciwko M.L.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 16 lutego 2007 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 9 października 2006 r., sygn. akt [...],

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 29 września 2004 r. Sąd Apelacyjny oddalił skargę pozwanego M.L. o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem tego Sądu z dnia 31 marca 2000 r. Zdaniem Sądu odwoławczego, skarga była nieuzasadniona, gdyż wskazana przez skarżącego podstawa wznowienia określona w art. 403 § 2 k.p.c. w sprawie nie wystąpiła. Nie miało bowiem miejsca późniejsze wykrycie takich okoliczności faktycznych bądź dowodów, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których pozwany nie mógł skorzystać w zakończonym postępowaniu. Sporządzenie nowej opinii przez biegłego na podstawie dowodów, które nie zostały dotychczas uwzględnione w pierwszej opinii, nie mogło - według Sądu - stanowić uzasadnienia dla poglądu przeciwnego. Dowody te były skarżącemu znane i zostały wzięte pod uwagę przez Sąd w postępowaniu, którego wznowienia skarżący dochodził.

Zaskarżonym obecnie postanowieniem z dnia 9 października 2006 r. Sąd Apelacyjny odrzucił skargę pozwanego o wznowienie wskazanego wyżej postępowania, stanowiącą drugi tego rodzaju środek wniesiony w sprawie. Skarga ta została oparta na podstawie określonej w art. 403 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 404 k.p.c. oraz ponownie na podstawie określonej w art. 403 § 2 k.p.c. Żądanie wznowienia postępowania skarżący uzasadnił faktem zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez biegłego sporządzającego opinię w sprawie zakończonej wyrokiem z dnia 31 marca 2000 r. oraz wydaniem w dniu 2 grudnia 2005 r. przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w B. postanowienia o odmowie wszczęcia śledztwa z powodu przedawnienia karalności tego przestępstwa. Ponadto skarżący ponownie powołał się na wykrycie okoliczności faktycznych mogących mieć wpływ na wynik sprawy, z których nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu. Według Sądu Apelacyjnego skarga podlegała odrzuceniu, gdyż w istocie nie była oparta na ustawowej podstawie wznowienia, a ponadto została wniesiona wbrew wyłączeniu określonemu w art. 416 k.p.c. Zgodnie bowiem z tym przepisem, dalsze wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem wydanym na skutek skargi o wznowienie jest

niedopuszczalne.

W zażaleniu pozwany, krytycznie ustosunkowując się do stanowiska Sądu, szeroko uzasadnił, dlaczego jego zdaniem skarga została jednak oparta na ustawowej podstawie wznowienia. Skarżący podniósł, że między popełnieniem przestępstwa zarzucanego biegłemu, a wyrokami wydanymi w sprawie, w której był pozwanym w rzeczywistości zachodził związek przyczynowy, a o wskazanym przestępstwie dowiedział się już po zakończeniu postępowania. W konkluzji skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego postanowienia Sądu Apelacyjnego i wznowienia postępowania ewentualnie uchylenia tego orzeczenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne.

Sąd Apelacyjny prawidłowo przyjął, że skarga pozwanego o wznowienie postępowania podlegała odrzuceniu. Zgodnie bowiem z art. 416 k.p.c. dalsze wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym orzeczeniem wydanym na skutek skargi o wznowienie jest niedopuszczalne (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2000 r., I CKN 1142/00 OSNC 2001, nr 7-8, poz. 108). Orzeczeniem takim był wskazany wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 29 września 2004 r. Chociaż skarżący, wnosząc kolejną skargę oparł ją również na nowej podstawie wznowienia, nie mógł oczekiwać, że na skutek tego zabiegu jego skarga stanie się dopuszczalna. Jednoznaczna treść powołanego wyżej przepisu wyklucza taką możliwość. Niedopuszczalność kolejnej skargi o wznowienie postępowania jest niezależna od tego, czy podstawa, na której została ona oparta, była inna niż w pierwszej wniesionej w sprawie skardze. Według art. 416 k.p.c. warunkiem niedopuszczalności dalszego wznowienia postępowania nie jest tożsamość podstaw wskazanych w obu skargach, lecz prawomocne zakończenie tego postępowania. Jedyne wyjątek od wyrażonej w tym przepisie zasady (który nie odnosił się do niniejszej sprawy) zachodzi w sytuacji, gdy wniesienie kolejnej skargi wiąże się z wydaniem przez Trybunał Konstytucyjny orzeczenia o niezgodności z Konstytucją, ratyfikowaną umową międzynarodową bądź ustawą aktu normatywnego stanowiącego podstawę wydania orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, której skarga ta dotyczy.

Mając na względzie, że odrzucona postanowieniem z dnia 9 października 2006 r. skarga pozwanego była niedopuszczalna z przyczyn wyżej wskazanych, zbędne stało się ustosunkowanie się do zarzutów zażalenia dotyczących stanowiska Sądu Apelacyjnego o braku oparcia tej skargi na ustawowej podstawie wznowienia. Niezależnie bowiem od wyników analizy tego zagadnienia za nieskuteczne należało uznać wniesienie skargi o wznowienie postępowania po jego zakończeniu prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 29 września 2004 r. wydanym na skutek rozpoznania pierwszej skargi pozwanego (art. 416 k.p.c.).

Z tych przyczyn zażalenie pozwanego podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. art. 394¹ § 3 k.p.c.